

O FRUSTARE NEMERITATĂ

Ca cetățean român obișnuit, racordat la pulsul vieții naționale, nu poți face abstracție de un eveniment recent în care România a fost subiect al unei decizii internaționale negative cu implicații majore în ceea ce privește gradele noastre de libertate de mișcare în spațiul european definit prin sintagma ”Spațiul Schengen”.

Demersurile constante făcute de România în ultimul deceniu, cu efecte importante și recunoscute de partenerii europeni, au fost anulate printr-o poziționare obstrucționistă, nefundamentată pe argumente reale, a Austriei, una din țările central-europene care are în țara noastră o prezență economico-financiară cu o mare pondere și care îi este aducătoare de mari beneficii.

Explicațiile primite de la diverși oficiali pentru înfrângerea suferită în plan diplomatic de țara noastră nu ne consolează ci ne determină o reacție de justificată nemulțumire, greu de stăpânit. Atunci când te afli în fața unui insucces semnificativ îți pui o serie de întrebări încercând să înțelegi ce a determinat ajungerea într-o astfel de situație. Prima întrebare care cred că se naște este: cu ce s-a greșit, sau ce anume ne-a scăpat în pregătirea evenimentului decisiv în care s-a luat decizia nefericită pentru noi? Răspunsul corect la această întrebare ni-l pot da doar acei oameni care cunosc subtilitățile vieții internaționale și modul în care se gestionează inteligent astfel de evenimente decizionale. Se subînțelege că acestea ar fi persoanele cu responsabilități statale, desemnate pentru a apăra interesele țării în spațiul internațional, și care au beneficiat de toate elementele de analiză și acțiune necesare pentru a se evita un astfel de deznodământ nedorit. În atare condiții mi s-ar părea firesc ca aceste persoane să-și asume public eșecul prestației lor care a permis o astfel de ”palmă” dată României și să suporte consecințele politice ale acestei situații. Întrebarea următoare care apare în mintea noastră ar fi: ce se poate face să ieșim din această situație și a se ajunge la o normalitate în ceea ce privește tratarea României și a cetățenilor ei în speța aceasta atât de apăsătoare? Contextul actual al vieții internaționale din spațiul european atât de puternic influențat de agresiunea Rusiei asupra Ucrainei, cu pachetul de efecte energetice, economice și sociale aferente, impune ca cei care și-au asumat funcțiile din stat de la cel mai înalt nivel să-și dovedească forța și competența, pe care le-au invocat atunci când ne-au cerut voturile, și să acționeze cu inteligența necesară.

Reacțiile de frustrare ale cetățenilor manifestate sub diferite forme sunt de înțeles și transmit dorința lor de a se identifica măsuri concrete la nivel statal în concordanță cu practicile specifice relațiilor internaționale actuale. Știm că optimismul este un mod de aborda încercările vieții dar poate la nivelul unei țări

realismul ar trebui să fie forma cea mai potrivită pentru a se așeza eforturile care să ne ducă la ”destinația” dorită.

În urmă cu ceva vreme, cu prilejul alegerilor pentru Parlamentul european, afirmam cu mândrie într-o reflecție scrisă: ”*civis europaeus sum – sunt cetățean european*” făcând o analogie cu celebra expresie latină ”*civis romanus sum - sunt cetățean roman*”. După cele petrecute la reuniunea care ne-a stopat intrarea, ca țară, în spațiul Schengen sunt pus în situația nedorită să-mi pun întrebarea: *civis europaeus sum? - sunt cetățean european?* Am speranța că vom primi un răspuns favorabil la această întrebare.

VASILE BOLOȘ,

Prof.univ. em. dr. ing. asoc. la UMFST ”George Emil Palade” din Tg.Mureș

(Publicat în ziarul ”Cuvântul liber”, Tg Mureș, 20 decembrie 2022)